

Iulian CIOCAN

Fiction-Lid

Clovnul

roman

POLIROM

2021

Se sculă și se duse să se spele. Își studie îngrijorat chipul scofâlcit în oglindă. În jurul ochilor îi apăruseră din senin câteva riduri adânci. Ce căcat! Se duse apoi în bucătărie, deschise frigiderul și-i examinează câteva clipe conținutul sărăcăcios, pufnind. E greu să fii singur... Hotărî să-și facă o cafea. Puse ibricul pe aragaz și se uită pe geam. Tomberoanele din curte erau arhipline, iar în jurul lor se înălțau grămezi de gunoaie care atrăgeau stoluri de ciori croncănitoare. Întreprinderea municipală de salubritate nu mai avea suficienți gunoieri și, după toate probabilitățile, aceștia nu plecaseră în Rusia și Italia, ci se lăsaseră ademeniți de generozitatea fără margini a Fundației „Conversiunea păcatelor”.

La început, polițiștii din Chișinău greșiseră calea, crezuseră că au de-a face cu niște morți cauzate de neatenție sau de sănătatea precară, cu un șir ciudat de sinucideri. De pildă, toți vecinii profesorului Valeriu Frecăuțan susțineau sus și tare că omul cu bărbie dublă se răsturnase peste balustrada balconului din cauza oboseii cronice, pe când doi boschetari răpănoși, martori oculari, spuneau că profesorul pur și simplu s-a aruncat de la etajul șase cu un calm imperterbabil. Însă discuțiile cu rudele defunctului au scos la iveală un detaliu, și anume că Valeriu Frecăuțan fusese foarte tulburat înainte să moară, că regretase foarte tare învoiala pe care o avusese

cu fundația. Și reieșea din spusele soției decedatului că moartea profesorului fusese provocată de activitatea dubioasă a Fundației „Conversiunea păcatelor”. Era ca și cum omul fusese împins spre sinucidere. Tot un accident păruse și moartea septuagenarului Veniamin Bîrliba. Medicii constataseră că pensionarul dăduse ortul popii în urma unui infarct. Pe deasupra, Bîrliba nici nu-și vânduse păcatele. Când însă, peste câteva zile, fusese găsit mort Serioja Varzari în WC-ul cafenelei la Dolce Italia, polițiștii înțeleseseră repede că moartea amândurora avea o legătură cu fundația. Anchetatorul Boguș rămăsese șocat atunci că răposatului îi băgase cineva în cur... o sticlă de vin!

Încet-încet, apăreau tot mai multe piese ale acestui puzzle și lucrurile deveneau mai clare. Cetățenii care-și vindeau păcatele își găseau beleaua pe urmă sau chiar mureau, dar, în ciuda acestui fapt tot mai evident, mii de moldoveni dornici de îmbogățire ușoară se duceau în continuare la fundația ucigașă, renunțând la locurile de muncă prost plătite, perturbând salubritatea și buna gospodărire a localităților. Era un soi de inconștiență ostentativă în îndârjirea cu care cohortele de oameni luau cu asalt fundația.

După moartea pensionarului Varzari, într-una din zile, anchetatorul Iulian Boguș fu avansat la rangul de anchetator-șef și numit responsabil

de soluționarea problemei. Șeful Ruslan Fetko îl invitase la o discuție în biroul său pentru a pune punctul pe i:

„Vasăzică, tu ești bossul din clipa asta, măi, Iulik! Ți se dau toate împuternicirile, îți alegi tu oamenii cu care vei lucra, îți punem la dispoziție toate lucrurile de care ai nevoie. Arestați-i pe acești farsori! Să nu mai existe nici un fel de cumpărare a păcatelor în acest oraș!!!“.

Ruslan Fetko era atât de agitat, încât i se scurgea un firicel de salivă din gură.

„Înțeleg că trebuie să-i arestez... Dar sub ce acuzație? Oamenii spun că fundația asta are o autorizație eliberată de Primărie, iar legătura dintre moartea unui bătrân în veceul unei cafele și activitatea fundației e totuși greu de demonstrat...“

„E greu de demonstrat? Păi, pentru asta ți se dau împuternicirile, frate! Ca să poți demonstra! E atât de greu să găsiți legătura dintre moartea celui profesor ros de remușcări și farsori? Păi, nu farsorii aceia l-au băgat în depresie? Trebuie eu să te învăț pe tine, ditamai meseriașul, cum să acționezi? La rigoare, nu trebuie să demonstrați nimic, măi, Iulik. Pur și simplu faceți să dispară căcănăreala asta! Găsiți nerodul din Primărie care a eliberat autorizația și aduceți-l la mine ca să-l învăț minte, ca să-i explic cum autorizația lui ucide oameni! Nu e ordinul

meu, frate. E un ordin venit de sus! Oligarhul cel Mare e foarte îngrijorat de haosul pe care farsorii l-au creat în Chișinău. Niște idioți nu mai vor să ridice gunoiul, alți idioți nu mai vor să coacă pâine pentru că farsorii le dau grămezi de bani. Iar poporul crede că de vină e Oligarhul cel Mare, că acesta nu poate governa țara. Conducătorul e foarte supărat și îți dai seama, probabil, că răbdarea lui nu e nemărginită. Și dacă el se află azi în dificultate, mâine voi fi eu, iar poimâine – tu, măi, lulik. Treceți la treabă!“, tună Ruslan Fetko, împrôșcând stropi mari de salivă.

Și Iulian Boguș se apucă serios de lucru. Firește, Oligarhul cel Mare alias Coordonatorul era un tiran, o canalie care le băgase tuturor cinovnicilor fiori în oase, dar anchetatorul nostru n-avea încotro. Cum să i se opună Coordonatorului? Ar fi rămas șomer în cel mai bun caz. Și nici pe șeful Fetko, care-l ajutase în momente grele, nu voia să-l decepționeze. Și-apoi, Iulian Boguș chiar era stăpânit de dorința de a nimici fundația farsorilor. De fapt, beneficiarii cu care vorbise evocau de cele mai multe ori chipul unui singur farsor, al unui individ scund și bonom, cu privirea pătrunzătoare, îmbrăcat în haine atât de grotești, încât părea un clown. Păi, unde s-a mai pomenit ca directorul unei fundații filantropice să poarte o șapcă roșie de baseball? De aceea, operațiunea de distrugere a fundației a fost numită

CLOVNUL. După ce cugetă câteva ore, Iulian Boguș îl luă ca ajutor pe Roman Arici, un bărbat de circa șaizeci de ani, un detectiv cu vastă experiență.

Din păcate, lucrurile au luat o turnură nefericită chiar de la început. Mai întâi, Iulian Boguș a fost neplăcut surprins să afle că nu mai era în viață lobbytul fundației, funcționarul care-l implorase pe primarul Cartof să le dea autorizație farsonilor. Moartea acelui funcționar fusese de-a dreptul tragicomică: se înecase într-o piscină după ce dăduse peste cap un pahar de coniac și sărise în apă, chiuind voinicește, în timp ce prietenii lui moșăiau în șezlonguri. Murise subit cel care ar fi putut să le furnizeze informații prețioase. Ce ghinion! Firește, Iulian Boguș urma să-l interogheze pe primar, dar era limpede că cinovnicul dispărut se folosise de încrederea lui Cartof.

Apoi, într-o altă zi, se dăduse de gol detectivul Arici, care, cu un microfon montat sub cămașă, stătuse răbdător la coadă cu chip că are păcate de vânzare. În mod inexplicabil, când îi venise rândul să intre la Clovn, un gardian vânjos, decupat parcă dintr-un film hollywoodian, se proțăpi în fața lui. Individul musculos îi spuse, ușor malițios, că fundația are o zi scurtă de lucru, că trebuie soluționate câteva probleme organizatorice și le făcu semn – lui Arici și

oamenilor îngrijorați care se șteau de după umărul faimosului detectiv – să plece. Și o babă îmbrobodită, căreia îi dăduseră un pix cu cameră video, fu trimisă la plimbare de gardieni de îndată ce călcă pragul fundației. Să fi avut oare șarlatanii detectoare de microfoane și de camere video? Nici discuțiile cu rudele și prietenii beneficiarilor decedați nu erau foarte lămuritoare și nu ofereau dovezi sigure ale faptului că fundația omora oameni. Sigur era doar amănuntul că cetățenii mureau la puțin timp după ce își vindeau păcatele și se îmbogățeau. Totuși, Iulian Boguș și Roman Arici își puseseră în gând să-i interogheze pe toți martorii: nu trebuia exclusă eventualitatea ca dovada imbatabilă să iasă la iveală într-un târziu, într-o conversație oarecare. În sfârșit, la cererea expresă a nerăbdătorului Ruslan Fetko, polițiștii conduși de tandemul Boguș-Arici au descins într-o dimineață la sediul fundației și... au bolovănit ochii. Dădură buzna pe ușa farsorilor, dar se pomeniră într-o farmacie! Nu exista nici o cameră pătrată cu seif, Clovnul și gardienii lui intraseră parcă în pământ, iar în locul lor apărură două farmacistice cu bonete pe cap, care încercau să-l lămurească pe un moș venit fără prescripția medicului.

Bineînțeles că – după ce și-au mai venit în fire – polițiștii au scotocit toată farmacia, au intrat și în toaletă, ba chiar Roman Arici le pipăi